

LA BUTXACA DE LA BATA

L'Èric i la Laia van llegir la informació de la placa de la porta: Dra. Elena Ferran. Sí, aquella era la porta que buscaven. Van entrar i la doctora els va rebre.

-Hola! Benvinguts. Tinc exactament una hora per a l'entrevista així que comencem!

L'Èric i la Laia havien de fer un treball per a la universitat que consistia en fer una entrevista a una cirurgiana sobre les emocions del seu treball. Els dos estudiaven per arribar a ser cirurgians pediàtrics. Els dos tenien la intenció de fer una entrevista que no fos avorrida per a la doctora i que els aportés força informació sobre el treball que comporta tractar amb nens malalts dia a dia.

Li van preguntar sobre quines emocions tenia a quiròfan, què sentia quan un nen es moria. La doctora els contestava totes les preguntes el millor que podia, també de vegades, els donava consells per segons quines ocasions, fets i com reaccionar quan s'està sota pressió.

Tot anava sobre rodes fins que la parella de joves li va preguntar quina havia estat la pèrdua del pacient que més l'havia afectat. La doctora després d'haver escoltat la pregunta, la cara li va canviar d'un posat alegre a un posat extremadament seriós. Aleshores ella va decidir explicar-los la història d'en Jordi Gual.

Jo, just havia acabat la universitat, em van donar treball en un dels hospitals de més prestigi del país, treballaven principalment en la investigació del càncer. Un cop adaptada al nou entorn de treball em van donar el primer cas. Es tractava d'un nen amb una estranya malaltia anomenada *progèria*, que com ja deveu saber, és una malaltia que provoca que els nens afectats per aquesta malaltia envelleixin molt ràpidament i que la seva esperança de vida sigui només de tretze anys. Vaig pensar que hauria d'agafar confiança amb aquell nen per poder-lo tractar i ajudar-lo a tenir la millor qualitat de vida possible mentre fos possible; ja que se la passava anant d'hospital en hospital.

Vaig entrar a l'habitació número 74. I el nen, en Jordi, estava estirat al llit, tenia una cara característica dels que pateixen aquesta malaltia: el cap era molt gran per aquell diminut cos on no hi havia ni un pèl. Se li notaven molt les venes i més tard em vaig adonar que no tenia ni celles ni pestanyes. La seva mare estava al seu costat, em va semblar una dona humil i preocupada pel seu fill ja que vaig observar que hi havia un llibre que parlava de la progèria sobre la tauleta. Els vaig anar a saludar i em vaig presentar. La mare em va explicar que havien estat a vuit hospitals abans que aquell i no havien pogut fer-se càrrec del cas del seu fill i que estava molt agraïda per l'oportunitat que li estàvem donant tant al seu fill com a ella. Després de parlar-hi em va semblar una dona molt intel·ligent, que seria incapaç de fer mal a una mosca i lluitadora. Li vaig dir que faria tot el que podria per a què el seu fill no tingués els dolors tan forts que produïa la malaltia i un seguit de coses més que ara mateix no venen al cas d'explicar. Aleshores la mare es va excusar, havia d'anar a treballar. Treballava d'hostessa de vol i havia de fer mans i mànigues per estar amb el seu fill.

Quan em vaig quedar a soles amb en Jordi, li vaig començar a fer les preguntes típiques: el nom, l'edat, de quin poble era, però és clar estàvem en un hospital i tot allò jo ja ho sabia. Ell em va contestar a totes les preguntes amb molta naturalitat però se li notava que estava una mica nerviós. Per a què es relaxés li vaig agafar la mà i ens vam anar coneixent. Per cert a la mà tenia d'aquelles taques que tenen els més ancians a les mans; un altre tret característic de la malaltia.

El que més em va preocupar és que ja tenia onze anys, és a dir, ja estava a prop de l'edat de la defunció. Em va explicar tots els dolors que tenia en aquell moment, com per exemple: la

dificultat que tenia per moure els colzes i la cintura. Després de preguntar-li força coses sobre ell i la seva malaltia li vaig preguntar quin era el seu somni, la cosa que més desitjava en aquest món. I sabeu que em va contestar? Sortir a la portada d'un llibre que expliqués una història de nens com ell. Em va sobtar molt, em vaig quedar sense paraules, esperava una resposta semblant a: conèixer un jugador de futbol o algú famós, o tirar-se en paracaigudes... Així que ho vaig tenir present.

Com que sóc una doctora no puc estar les 24 hores del dia amb un sol pacient així que per a fer companyia al Jordi vaig buscar un altre nen amb progèria i el vaig trobar després de fer unes quantes gestions i amb l'ajuda d'uns quants amics de professió. Es deia Ricard els vaig posar a la mateixa habitació i ràpidament es van fer amics. Sempre que podia els anava a veure i els portava un donut del bar o algun joc de taula com el parxís o el monopoli. Però quan ja portaven uns mesos junts el Ricard de sobte es va començar a trobar molt malament i engarrotat, ja tenia l'edat de 12 anys. Jo vaig tranquil·litzar-los dient-los que devia ser un brot i que no deuria ser el que tots en aquell moment ens estàvem imaginant. Però a la radiografia i les proves complementàries que vaig fer aquell matí tot indicava que s'apropava el final de l'amic del Jordi. Va morir el 4 de juliol.

En Jordi es va quedar destrossat, es va adonar que el seu final estava molt i molt a prop. I és que des d'aquell 4 de juliol l'estat de salut d'en Jordi havia empitjorat bastant. Intentava estar tota l'estona que podia amb ell i també vaig convèncer a la seva mare que el vingués a veure'l més sovint perquè s'estava morint de pena. Però un dia d'aquells que estava fent guàrdia em vaig recordar del desig de sortir a la portada d'un llibre o revista sobre progèria. Vaig buscar contactes una altra vegada. Vaig moure tants fils com vaig poder i al final ho vaig aconseguir. Quan li vaig donar la notícia va ser com si es revisqués de sobte. "– De veritat, doctora? Podré fer realitat el meu somni?. I tant que sí, Jordi!".

Van passar dies i dies, i per fi va arribar el dia de la sessió fotogràfica. Els dos vam pujar al meu cotxe. Vam seguir les instruccions del navegador i vam arribar a l'adreça que ens van donar, vam aparcar just davant. El Jordi em va dir que mai havia vist uns edificis tan bonics. I en realitat era un edifici majestuós, situat en un barri on es veia que hi vivia gent culta i de cert poder adquisitiu. Les parets eren fetes de pedra amb porxos molt bonics. Just en aquell moment en què estava mirant els cartells on hi havia el logotip de la revista "We are different", vaig abaixar la mirada fins a la cara d'en Jordi, estava fascinat i com que anàvem amb el temps just li vaig dir que ens havíem de moure. Vam entrar a la sala on una secretaria molt amable ens havia acompanyat. Era àmplia, blanca i hi havia un seguit de treballadors que sol veure'ns ens van saludar i van posar-se a la feina. Van vestir al Jordi amb roba de carrer i li van dir que fes cares somrient, trist, encuriósit... I la veritat és que ho feia molt bé, de seguida es va acostumar a estar davant de la càmera. Després em van dir que jo també havia d'entrar en escena i vam haver de posar els dos, va ser molt divertit. Quan tot va acabar el Jordi i jo vam donar les gràcies a tota la gent que ens havia ajudat a fer realitat el somni del meu pacient. De camí a l'hospital, escoltàvem la ràdio. Els dos estàvem callats i, de sobte, el Jordi em diu:

"– Ara ja em puc morir tranquil. Gràcies per tot doctora".

Aquella frase em va partir el cor. Després de dir-m'ho va fer un gest com dient que era el que pensava i que intentés d'animar-lo. Havia passat de l'alegria a la més absoluta tristesa en segons. Vam arribar a l'hospital sentint només el soroll de l'ambient. Un cop a la seva habitació ens vam acomiadar; li vaig dir que descansés que havia estat un dia ple d'emocions i que necessitava descansar. Dintre de dues setmanes sortiria l'exemplar de la revista a la venda.

La setmana següent a la sessió fotogràfica el Jordi va empitjorar considerablement. Però pel seu estat podria aguantar el suficient per veure's a la revista.

Per fi va arribar el dia en què sortia a la venda. Vaig anar a la seva habitació amb una rialla a dir-li que anava al quiosc a comprar la revista i que després li donaria. Ell va assentir amb el cap com va poder perquè el seu estat era delicat i alhora els ulls li brillaven. Vaig baixar al quiosc a comprar-la però la dependenta em va dir que ja s'havien esgotat totes i que no en tenia més. Però que a un supermercat a cinc minuts amb cotxe de l'hospital sí que n'hi havia. Imagineu-vos a la velocitat que vaig anar que amb tres minuts ja era al supermercat. Vaig agafar la revista del prestatge ràpidament però a l'hora de pagar em vaig trobar amb una cua llarguíssima. Vaig tenir paciència i vaig esperar el meu torn.

Recordo perfectament què va passar els següents cinc minuts. Vaig trucar l'ascensor i vaig tardar exactament un minut i cinquanta segons per pujar a la planta on era en Jordi. Vaig estar caminant en direcció a la seva habitació durant dos minuts i deu segons. Vaig entrar a l'habitació amb un gran salt i cridant: "mira't que guapo a la portada de la revista!", això em va costar deu segons. Ja porto quatre minuts. Quatre minuts i cinc segons, veig que el doctor Altarriba tapa el cos del Jordi fent un gest negatiu amb el cap. Quatre minuts i vint-i-cinc segons... em van començar a saltar les llàgrimes dels ulls. Quatre minuts i vint-i-cinc segons; vaig maleir tot allò que era possible maleir en aquell moment.

Em vaig quedar en estat de xoc, no sabia què fer ni que pensar. Solament sabia que el Jordi no havia pogut veure la seva foto a la portada de la revista "We are different". Això era el que més m'enfurismava de tot en aquell moment. Vaig passar dues setmanes que no em podia reconèixer. Va venir la mare del Jordi a donar-me les gràcies per tot, la qual cosa li vaig agrair...

Aquesta és la pèrdua del pacient que més m'ha afectat.

- Li va quedar cap record d'en Jordi?-Va preguntar la Laia.

- Sí, dins de la butxaca de la meva bata sempre porto una de les fotos que ens vam fer junts a la sessió.-Va contestar la doctora.

I sense deixar parlar a ningú més, la doctora va dir:

- Ja ha passat una hora, els meus pacients m'estan esperant. Gràcies per la vostra atenció espero que us serveixi la informació que us he donat per fer un bon treball. Arreveure.

La doctora va marxar de la sala amb els ulls plorosos i acaronent la fotografia.

Blue Jeans